

Αφιερώνεται στους επώνυμους και ανώνυμους φιλάθλους, στους διοικητικούς παράγοντες και όλους όσους φόρεσαν τη φανέλα του Αθλητικού Ποδοσφαιρικού Ομίλου «Θύελλα» Διασταύρωσης Ραφήνας. Σε όλους αυτούς που δημιούργησαν μέσα από τις στοές των λιγνιτωρυχείων, μια κοινότητα, μια οικογένεια, μια ΟΜΑΔΑ.

Κυριάκος Μαϊόπουλος

Το χρονικό της έκδοσης

Πρωτάθλημα ΕΠΣΑΝΑ 2012-13, η Θύελλα ξεκίνησε με στόχο την πρώτη τριάδα.

Με την έναρξη του β' γύρου, αρχές του 2013, οι Λιγνιτωρύχοι βρέθηκαν στην πρώτη θέση και με ένα σερί έντεκα συνεχόμενων νικών, έμειναν εκεί μέχρι την προτελευταία αγωνιστική που ένα άτυχο αποτέλεσμα στο Μαρκόπουλο τους έφερε δεύτερους πίσω από τον Ολυμπιακό του Αγίου Στεφάνου.

Απρίλιος 2013

Τελευταία αγωνιστική στο πρωτάθλημα της Α' Κατηγορίας της Ένωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων Ανατολικής Αττικής και η Θύελλα ήθελε ΜΟΝΟ νίκη - απέναντι στο πρωτοπόρο Ολυμπιακό Αγ. Στεφάνου - για να διεκδικήσει την άνοδο της στην Γ' Εθνική κατηγορία. Οι ποδοσφαιριστές του Βλάση Χατζηναστασίου κατάφεραν να γεμίσουν ασφυκτικά το Δημοτικό Γήπεδο της Ραφήνας. Η Θύελλα μπήκε αγχωμένη και η εμφάνιση του α' ημίχρονου δεν προδίκιζε το αίσιο τέλος.

Με την έναρξη του β' ημιχρόνου η πίεση στον αντίπαλο αυξανόταν και μετουσιώθηκε σε γκολ δύο λεπτά πριν από τη λήξη.

Η Θύελλα πρωταθλήτρια ΕΠΣΑΝΑ 2012-13 και ακολουθούν αγώνες μπαράζ απέναντι στο Φοίβο Κρεμαστής, τον Α.Ο Λουτρακίου και τον Άτταλο Νέας Περάμου.

Μια Θύελλα που ξεπέρασε και τους αγώνες αυτούς αήτητη και πήρε πανηγυρικά το εισιτήριο της ανόδου στη Γ' Εθνική Κατηγορία.

Μέσα στο γήπεδο στον τελευταίο αγώνα, με το σφύριγμα της λήξης, κοιταζόμασταν μεταξύ μας γιατί δεν πιστεύαμε σε αυτό που συνέβη.

Η Θύελλα Διασταύρωσης Ραφήνας στη Γ' Εθνική Κατηγορία.

Μια ομάδα, με μέτριες οικονομικές δυνατότητες και υλικοτεχνική υποδομή κατάφερε τα πάντα.

Πως έγινε αυτό;

Μεγάλο πράγμα η οικογένεια!

Από τον πατέρα στον γιό και από τον γιό στον εγγονό, αυτή είναι η Θύελλα.

Μόνο που ο πατέρας δεν είναι ένας, αλλά πολλοί.

Είναι όλοι αυτοί που ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στην Διασταύρωση από τα τέλη του 19^{ου} αιώνα για μια καλύτερη ζωή και σε αυτό το βιβλίο θα δούμε πως από τις στοές των λιγνιτωρυχείων της Ραφήνας έφτασαν στην ίδρυση και την θαυμαστή ανάπτυξη του Αθλητικού Ποδοσφαιρικού Ομίλου «Θύελλα» Διασταύρωσης Ραφήνας.

Διασταύρωσης Ραφήνας.

Δεν τους αξίζει να γραφτεί η ιστορία τους;

Στη προσπάθεια μου αυτή, δεν ήμουν μόνος. Όλοι - σε όσους απευθύνθηκα να με βοηθήσουν - ανταποκρίθηκαν μόλις τους είπα ότι σκοπεύω να γράψω

την ιστορία της Θύελλας. Ιδιαίτερα όμως θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Δημήτριο Παπαδόπουλο, τον Νικόλαο Μπαλαμώτη, τον Δημήτριο Μακρή, τον Πρόεδρο της Θύελλας Χαράλαμπο Μπήλιο - και ελπίζω εκεί ψηλά που βρίσκεται να μπορεί να ακούσει τις ευχαριστίες μου και ο Αντώνης Μυτιληναίος - για τις πολύτιμες πληροφορίες τους.

Ραφήνα, 2013
Κυριάκος Μαϊόπουλος

Θύελλα Διασταύρωσης Ραφήνας.

Η «γέννηση» της Διασταύρωσης

Η Διασταύρωση Ραφήνας, μόλις λίγα χιλιόμετρα μακριά από το λιμάνι, όπως δείχνει και το όνομά της, αποτελεί το σημείο που διασταυρώνονται δύο βασικοί οδικοί άξονες. Ο ένας είναι ο οδικός άξονας Αθήνας – Μαραθώνα που αποτελεί και την κλασική Μαραθώνια διαδρομή και ο άλλος είναι ένας μικρότερος που οδηγεί από την Λεωφ. Μαραθώνος στο λιμάνι της Ραφήνας που αποτελεί σήμερα ένα από τα κυριότερα επιβατικά λιμάνια της Αττικής.

Η Διασταύρωση όμως παλαιότερα ήταν γνωστή και για την ύπαρξη λιγνίτη. Μάλιστα στην υπάρχουσα βιβλιογραφία η ύπαρξη λιγνίτη στην περιοχή είναι γνωστή από το 1878. Το υπέδαφος της Διασταύρωσης ήταν πλούσιο σε λιγνίτη, αλλά δυστυχώς αποτέλεσε πηγή πλούτου όχι για τους τότε κατοίκους, αλλά για μια οικογένεια, την οικογένεια Γρώμμαν, η οποία ξεκίνησε την επιχείρηση εκμετάλλευσης των λιγνιτωρυχείων που δημιούργησε.

Σύμφωνα με μαρτυρίες παλαιότερων κατοίκων, η πρώτη επιχείρηση εκμετάλλευσης του λιγνίτη, ξεκίνησε γύρω στα 1915-16 στα χρόνια του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου, όταν η ζήτηση για ενεργειακές ύλες ήταν μεγάλη. Ως πρώτος διαχειριστής των κοιτασμάτων στη Διασταύρωση θεωρείται ο γιος του Γερμανού μεταλλειολόγου Αιμίλιου Γρώμμαν, ο Γεώργιος.

Δεν ήταν εύκολη η δουλειά του λιγνιτωρύχου. Οι συνθήκες εργασίας στα ορυχεία ήταν πολύ σκληρές, αλλά και η ανάγκη για δουλειά ήταν πολύ μεγάλη, με αποτέλεσμα η Διασταύρωση να αποτελέσει πόλο έλξης πολλών εργατών που κυριολεκτικά για ένα κομμάτι ψωμί, για ένα μικρό μεροκάματο, έμπαιναν στις στοές των ορυχείων ξημερώματα και έφευγαν με την δύση του ηλίου.

Μια εικόνα της αύξησης του πληθυσμού στη περιοχή μας δίνουν οι απογραφές του 1889 και του 1920

Έτος Απογραφής	Π λ η θ υ σ μ ό ς		
	Άρρενες	Θήλεις	Σύνολο
1889	33	22	55
1920	115	21	136

Ο κύριος λόγος της αύξησης του ανδρικού πληθυσμού οφείλεται από στα λιγνιτωρυχεία. Μάλιστα μελετώντας την καταγωγή των εργατών θα δούμε ότι

η πλειονότητα των εργατών προερχόταν από την Νότια Εύβοια και την Σέριφο, ενώ υπήρξαν και λίγοι εργάτες από την Ήπειρο, την Κω και τη Κρήτη. Μπορεί με την άφιξή τους οι λιγνιτωρύχοι να είχαν κατά νου να μαζέψουν λίγα χρήματα και να επιτρέψουν στις ιδιαίτερες πατρίδες τους, αλλά με το πέρασμα το χρόνου έβλεπαν ότι η επιστροφή στα πάτρια εδάφη δεν ήταν εφικτή και έτσι λοιπόν από τα λιγνιτωρυχεία, μια νέα «κοινότητα» άρχισε να γεννιέται στη Διασταύρωση Ραφήνας. Ήταν η «κοινότητα» των λιγνιτωρύχων που άρχισαν σιγά-σιγά να ριζώνουν. Στην αρχή έμεναν σε κάποια σκοτεινά δωμάτια που τους είχε παραχωρήσει η εταιρεία εξόρυξης και πολύ αργότερα σε ενοικιαζόμενα δωμάτια του Τριγλιανού Σωτήρη Μπούσγα.

Με το πέρασμα του χρόνου και όταν το όνειρο της επιστροφής στην ιδιαίτερη πατρίδα χάθηκε, οι λιγνιτωρύχοι άρχισαν να οργανώνουν τη ζωή τους, μέχρι που ήρθε ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος και όπως όλοι οι Έλληνες έτσι και αυτοί υπέφεραν τα πάνδεινα από τον κατακτητή.

Μόλις τελείωσε ο πόλεμος, οι ελπίδες για μια νέα καλύτερη ζωή στη Διασταύρωση αναπτερώθηκαν και οι λιγνιτωρύχοι το 1946 ιδρύουν τον Συνεταιρισμό Αστέγων και Ακτημόνων. Η αντίθεση στο τίτλο τα λέει όλα, αλλά τελικά, πολλοί ήταν αυτοί που τα κατάφεραν και αγόρασαν από την Μονή Πεντέλης ένα μικρό κομμάτι γης για να στήσουν το σπιτικό τους.

Μετά τον πόλεμο, η ζωή στη Διασταύρωση αρχίζει να αλλάζει. Αργά αλλά σταθερά ο οικισμός μεγαλώνει και ενώ στα πρώτα χρόνια της ζωής της η Διασταύρωση ήταν συνώνυμη με τους λιγνιτωρύχους, στο μέσο της δεκαετίας του '50 υπήρχαν κάτοικοι που εξασκούσαν και άλλα επαγγέλματα με κυρίαρχο πλέον αυτό του οικοδόμου. Οι κάτοικοι θέλουν να ζουν όπως όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι και επιπλέον να έχουν και την «κοινωνική» τους ζωή. Η κοινωνική ζωή εκείνα τα χρόνια εξαντλούταν στο πανηγύρι του χωριού που δεν ήταν άλλο από την εορτή της προστάτιδας των λιγνιτωρύχων.

Στις 4 του Δεκέμβρη, πανηγύριζαν την Αγία Βαρβάρα, της οποίας το εκκλησάκι, πάνω στη λεωφόρο Μαραθώνος, υπάρχει και σήμερα και εορτάζεται εξίσου λαμπρά όπως παλιά. Τότε το πανηγύρι ήταν πραγματική λαοσύναξη καθώς συμμετείχαν και οι Τριγλιανοί και άλλοι Μεσογειίτες. Ένα άλλο πανηγύρι εξίσου σπουδαίο για τους κατοίκους της Διασταύρωσης, ήταν στις 26 Ιουλίου, στην εορτή της Αγίας Παρασκευής, την οποία γιόρταζαν στο μικρό εκκλησάκι που βρίσκεται σήμερα στην είσοδο της Καλλιτεχνούπολης. Μια Καλλιτεχνούπολη που δεν υπήρχε τότε.

1957 Χρονιά σταθμός για την Διασταύρωση

Το 1957 ήταν η χρονιά ορόσημο για την Διασταύρωση και όχι μόνο γιατί ιδρύθηκε η Θύελλα Διασταύρωσης Ραφήνας, αλλά και για δύο ακόμη σημαντικά γεγονότα.

Κυρίως με τις ενέργειες του συνδικαλιστικού οργάνου των λιγνιτωρύχων με τον διακριτικό τίτλο Σωματείο Λιγνιτωρύχων Ραφήνας και με την πίεση που άσκησαν εκπρόσωποι του Σωματείου στο Κοινοτικό Συμβούλιο Ραφήνας, το 1957 **λειτούργησε το 2ο Δημοτικό Σχολείο Διασταύρωσης Ραφήνας** και τον ίδιο χρόνο **«επεκτάθηκαν» οι υπηρεσίες του ΙΚΑ καλύπτοντας την Διασταύρωση**

Η γέννηση της Θύελλας Διασταύρωσης Ραφήνας

Φτάνοντας λοιπόν στο 1957, στην εργατούπολη της Διασταύρωσης δεν υπήρχαν μόνο οι εργάτες, όπως τα πρώτα χρόνια λειτουργίας των λιγνιτωρυχείων. Υπήρχαν οικογένειες, υπήρχαν πολλά παιδιά, υπήρχαν νέοι που η μοναδική τους διασκέδαση εκείνα τα χρόνια ήταν το ποδόσφαιρο. Το 1957 ήταν η χρονιά που όλοι όσοι αγαπούσαν το ποδόσφαιρο, σκέφθηκαν να μαζευτούν και να κάνουν μια ομάδα.

Οι πολύτιμες χειρόγραφες σημειώσεις των Δημήτρη Μακρή και Δημήτρη Παπαδόπουλου, αλλά και οι μαρτυρίες των Αντώνη Μυτιληναίου και Νικολάου Μπαλαμώτη, ξετυλίγουν το κουβάρι μιας ωραίας ιστορίας, της ιστορίας για το πώς γεννήθηκε η Θύελλα Διασταύρωσης Ραφίνας.

«*Εν τω συνοικισμῷ τῷ ευρισκομένῳ εἰς τὴν Διασταύρωσιν Ραφίνας (Αττικῆς) τὴν πρώτην (1^η) Ἰουνίου (1957) χιλιοστοῦ εννεακοσιοστοῦ πεντηκοστοῦ εβδόμου ἔτους, ἰδρύεται σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἀθλητικὸς καὶ Ποδοσφαιρικὸς Ὀμιλος Διασταυρώσεως Ραφίνας ἢ «ΘΥΕΛΛΑ», ἔχον τὴν ἑδραν τοῦ εἰς τὸν παρά τὴν διασταύρωσιν Ραφίνας Ἀττικῆς συνοικισμὸν.*»

Ἔτσι ακριβῶς ἔγραφε ἡ πρώτη παράγραφος, τοῦ ἐγκριθέντος τὴν 1^η Ἰουνίου τοῦ 1957 ἀπὸ τὸ Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν, ἐνῶ σύμφωνα με τὸ Ἄρθρο 2 **«*Σκοπὸς τοῦ Σωματείου εἶναι ἡ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν Διεθνῶν καὶ Ἑλληνικῶν Κανονισμῶν, προαγωγή τοῦ ποδοσφαίρου, κλασικοῦ ἀθλητισμοῦ, ἀθλοπαιδιῶν, καὶ ἡ διάδοσις παρά τὴ νεολαία τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ γυμναστικοῦ πνεύματος.*»**

Τα μέλη τοῦ σωματείου διακρίνονται σε τακτικά καὶ ἐπίτιμα καὶ βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐγγραφή εἶναι ἡ παρακάτω : **«*Ὁ αἰτῶν τὴν ἐγγραφὴν πρέπει νὰ εἶναι Ἕλλην πολίτης, νὰ ἔχη ἐλευθέραν τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ, νὰ ἔχη συμπληρώσῃ τὸ 21^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ καὶ νὰ μὴ τυγχάνῃ μέλος ἐτέρου σωματείου, ἔδρευόντος ἐν τῇ Κοινότητι Ραφίνας, ἐπιδιώκοντος τὸν αὐτὸν σκοπὸν.*»**

Τὴν προεργασία γιὰ τὴν υποβολὴ τοῦ καταστατικοῦ, ἀλλὰ καὶ στὶς ἀπαιτούμενες ἐνέργειες προέβησαν οἱ Βελισάριος Βεζύρης, Γιώργος Βογιατζῆς, Χρῆστος Ἰωάννου, Ἀναστάσιος Χατζηναστασίου, Δημήτρης Καλογιάννης, ἔχοντας γιὰ δικηγόρο τὸν Παῦλο Ραγκαβὴ τοῦ Σωματείου τῶν Λιγνιτωρυχῶν.

Οἱ ἰδρυτὲς τῆς «ΘΥΕΛΛΑΣ», τῶν ὁποίων οἱ υπογραφές υπάρχουν στον καταστατικό εἶναι οἱ παρακάτω :

- 1. Παναγιώτης Φλώρος τοῦ Βασιλείου**
- 2. Ευάγγελος Τσάκωνας τοῦ Ἀθανασίου**
- 3. Δημήτριος Βεζύρης τοῦ Γεωργίου**
- 4. Ἰωάννης Καραμάνος τοῦ Κωνσταντίνου**
- 5. Γεώργιος Ἰωάννου τοῦ Κοσμᾶ**
- 6. Ευάγγελος Καπράλος τοῦ Ἰωάννου**
- 7. Δημήτριος Λήγγος τοῦ Κωνσταντίνου**
- 8. Παναγιώτης Ντελάλης τοῦ Χαραλάμπους**
- 9. Δημήτριος Μωραίτης τοῦ Ἰωάννου**

10. Ιωάννης Ληβάνιος του Χρήστου
11. Απόστολος Καπασάς του Βελισσάριου
12. Δημήτριος Ντελάλης του Χαραλάμπους
13. Ιωάννης Καπασάς του Βελισσάριου
14. Γεώργιος Κατσής του Ευαγγέλου
15. Νικόλαος Χατζηναστασίου του Αναστασίου
16. Κωνσταντίνος Μπάνος του Νικολάου
17. Βασίλειος Ιωάννου του Κοσμά
18. Εμμανουήλ Μακρής του Νικολάου
19. Νικόλαος Καραμούζης του Κωνσταντίνου
20. Κωνσταντίνος Κοντάκος του Βασιλείου
21. Νικόλαος Κατσούλης του Ευαγγέλου
22. Νικόλαος Παναγιωτόπουλος του Σωτηρίου
23. Γεώργιος Σκούφος του Σπυρίδωνος

Το καταστατικό αποτελούμενο από 27 άρθρα, έτυχε της εγκρίσεως των ιδρυτών και κατόπιν, έχοντας στα χέρια τους το εγκεκριμένο πλέον καταστατικό, οι Βελισάριος Βεζύρης, Γεώργιος Βογιατζής, Αναστάσιος Χατζηναστασίου και Δημήτριος Καλογιάννης, με πληρεξούσιο δικηγόρο τον Παύλο Ραγκαβή την 1^η Αυγούστου 1957, υπέβαλλαν αίτηση στο Δικαστήριο των εν Αθήναις Πρωτοδικών για την αναγνώριση σωματείου υπό την επωνυμία

«ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ και ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΕΩΣ ΑΤΤΙΚΗΣ η ΘΥΕΛΛΑ»

Με την υπ' αριθμ. 12156/57 απόφαση του Δικαστηρίου των εν Αθήναις Πρωτοδικών και καταχωρηθέντος εις τα βιβλία αναγνωρισμένων Σωματείων του Πρωτοδικείου Αθηνών, υπ' αύξ. αριθμ. 8587/28 Μαΐου 1958, εγκρίθηκε η ίδρυση της Θύελλας και σύμφωνα με τα οριζόμενα από το νόμο, περίληψη του καταστατικού δημοσιεύθηκε στην ημερήσια εφημερίδα «Νέα».

Σύμφωνα με μαρτυρίες του ακούραστου εργάτη των πρώτων εκείνων δύσκολων χρόνων, Δημήτρη Παπαδόπουλου, στο πρώτο Διοικητικό Συμβούλιο της Θύελλας μετείχαν οι: Βεζύρης Βελισάριος, Βογιατζής Γεώργιος, Χατζηναστασίου και Καλογιάννης με πρόεδρο τον Χρήστο Ιωάννου.

Αν και ο Δημήτρης Παπαδόπουλος, ήταν «μέσα σε όλα», εξηγεί για ποιο λόγο δεν συμμετείχε στις διαδικασίες: «Δεν έλαβα μέρος εγώ, γιατί στο συμβούλιο έπρεπε να μετέχουν ντόπιοι παράγοντες» και συνεχίζοντας

Και το όνομα αυτής «ΘΥΕΛΛΑ»

Να δούμε τώρα πως πήρε το όνομά της η ομάδα, δύο περίπου χρόνια πριν υποβληθεί το καταστατικό.

Σύμφωνα με αφήγηση του Αντώνη Μυτιληναίου και του Νικόλαου Μπαλαμώτη: «Κανένας δεν είχε ασχοληθεί με το όνομα, ώσπου το φθινόπωρο του 1955, μια παρέα από 7-8 άτομα, μεταξύ των οποίων ήταν και οι Μήτσος Παπαδόπουλος, Σταμάτης Βεζύρης, ο αντιπρόεδρος του Σωματείου Λιγνιτωρύχων Θανάσης Ζαφειρόπουλος, και ο Γενικός Γραμματέας του Σωματείου Δημήτρης Βεζύρης καθόντουσαν στο καφενείο της Μαριγούλας της Μωραΐτου και πίνανε το κρασάκι τους. Πως το έφερε η συζήτηση, άρχισαν να μιλάνε για το όνομα της νέας ομάδας. Ο καιρός εκείνη την ημέρα ήταν βροχερός και μάλιστα τη συγκεκριμένη στιγμή μια καταιγίδα έφερε

κεραυνούς και άστραψε ο ουρανός. Πράσινη Θύελλα θα την ονομάσουμε την ομάδα, είπε αποφασιστικά ο αείμνηστος Σταμάτης Βεζύρης. Η πρόταση έγινε δεκτή και από τους υπόλοιπους αφαιρούμενης της πρώτης λέξης» Και έτσι η ομάδα ονομάστηκε **Αθλητικός και Ποδοσφαιρικός Όμιλος Διασταυρώσεως Ραφήνας η «ΘΥΕΛΛΑ».**

Ο μόνος που έφερε αντίρρηση για το όνομα, ήταν ο αείμνηστος Παναγιώτης Φλώρος, μαζί με τον Δημήτρη Παπαδόπουλο και κάποιους άλλους φίλους της ομάδας, που ήθελαν να ονομάσουν την ομάδα Ποδοσφαιρικός Αθλητικός Όμιλος Ανθρακωρύχων Ραφήνας, μάλιστα είχαν αποφασίσει και για την εμφάνιση που θα ήταν μαύρη – πράσινη. Το Μαύρο που θα συμβόλιζε τον άνθρακα και το πράσινο που θα συμβόλιζε το πράσινο, τα πεύκα και άλλα δένδρα που υπήρχαν στη Διασταύρωση.

Η εμφάνιση της Θύελλας

Πριν αναφερθούμε στη κατασκευή του γηπέδου της Διασταύρωσης, ας δούμε πως δημιουργήθηκε η εμφάνιση της ομάδας σύμφωνα με όσα μας διηγήθηκε ο Δημήτρης (Ο Μήτσος ο τσαγκάρης) Παπαδόπουλος.

«Μια Κυριακή του 1955 η Θύελλα έπαιξε με την Μάχη Μαραθώνα την οποία και νίκησε με 1-0. Παρακολούθησα εκείνο το παιχνίδι που είχε πολλά επεισόδια και ξυλοδαρμούς από μέρους του Μαραθώνα. Βλέποντας την εμφάνιση της ομάδας, διαπίστωσα ότι είχε πολλές ατέλειες. Χαρακτηριστικό ήταν ότι άλλοι παίκτες φορούσαν μπλε κάλτσες και άλλοι κόκκινες. Γνωρίζοντας τον Ιωάννου και τον Καπασά, τους υποσχέθηκα να τους κάνω μια εμφάνιση όποιο χρώμα ήθελα εγώ. Δεν τους πήρα πράσινο χρώμα γιατί είμαι Παναθηναϊκός. Διάλεξα βυσσινί χρώμα για τις φανέλες και άσπρα σωβρακάκια με βυσσινί κάλτσες.»

Με πολύ κόπο και θυσίες συγκεντρώθηκαν τα χρήματα για να αγοραστεί η πρώτη εμφάνιση, αλλά και ο εξοπλισμός για μια αξιοπρεπή παρουσίαση της Θύελλας στους αγώνες.

Ο Τάκης Τελάλης και ο Μήτσος Παπαδόπουλος, μετέβησαν στην Αθήνα στη πλατεία Καραμάνου, επί της οδού Αθηνάς και παρήγγειλαν την πρώτη εμφάνιση στο κατάστημα αθλητικών ειδών «Τζανετής – Μαρόπουλος».

Εκτός από την αθλητική περιβολή αγοράστηκαν τότε μπάλες, σημαϊάκια για τα κόρνερ, σημαϊάκια με το έμβλημα της ομάδας και προστατευτικά για τα γόνατα και τους αγκώνες των τερματοφυλάκων, οι οποίοι εκείνη την εποχή έπαιζαν σε χρώμα που είχε και πολλές πέτρες.

Σύμφωνα όμως με άλλη μαρτυρία του Δημήτρη Μακρή, η εμφάνιση της Θύελλας ήταν, *«φανέλα με κάθετες κόκκινες και λευκές ρίγες, με μακρύ μανίκι και στο κέντρο το έμβλημα της ομάδας. Το παντελονάκι ήταν λευκό.»*

Η κατασκευή του γηπέδου

Αρκετό καιρό και πριν ξεκινήσουν οι διαδικασίες για την έγκριση του καταστατικού της ομάδας, όλοι όσοι αγαπούσαν την ομάδα, πραγματοποίησαν άτυπη συνέλευση με σκοπό την εξεύρεση δημόσιου χώρου για την δημιουργία ποδοσφαιρικού γηπέδου.

Μέχρι τότε οι λιγνιτωρύχοι - και σύμφωνα με τις μαρτυρίες του Δημήτρη Μακρή – χρησιμοποιούσαν σαν γήπεδο, ένα χέρσο χωράφι που βρισκόταν στη σημερινή οδό Αγγέλων και άνηκε στο Σπαταναίο γεωργό Κατσούλη. **Το γήπεδο της οδού Αγγέλων**, δεν ήταν και το καλύτερο. Είχε μια μικρή κλίση προς της Λεωφ. Μαραθώνος, ήταν μικρό, δεν είχε διαγράμμιση και είχε κάποια υποτυπώδη τέρματα. Ήταν μάλλον γήπεδο προπονήσεων. Η πλειονότητα των ιδρυτών της Θύελλας, εντείνοντας τις προσπάθειές τους για ένα καλύτερο γήπεδο, απευθύνονται περί τα τέλη του 1957, στην «εφορευτική» επιτροπή του - νεοϊδρυθέντος τότε - 2ου Δημοτικού Σχολείου Ραφήνας και ζητούν να τους παραχωρηθεί ένα τμήμα, από τη συνολική έκταση των 17 στρεμμάτων που είχε δοθεί από το Υπουργείο Παιδείας για την ανέγερση του σχολείου. Η περιοχή που επιλέχθηκε πέρα από την ελευθερία του χώρου που προσέφερε τότε, ήταν και άρρηκτα συνδεδεμένη με τους Λιγνιτωρύχους..

Τελικά, η εφορευτική επιτροπή αποφασίζει και παραχωρεί μια έκταση – περίπου - έξι (6) στρεμμάτων που κάθε άλλο παρά κατάλληλος χώρος για γήπεδο ήταν. Στην παραχωρηθείσα έκταση εκτός από πυκνή βλάστηση (πεύκα, θάμνοι, σκίνα κλπ.) υπήρχε και μεγάλη κλίση στο έδαφος.

Η Διοίκηση της Θύελλας επιστρατεύει όλους σχεδόν τους κατοίκους της Διασταύρωσης.

‘Ανδρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά, με ότι διαθέσιμο μέσο υπήρχε για τη διαμόρφωση του χώρου πιάνουν δουλειά. Πρώτα αποψιλώνουν το χώρο από τη χαμηλή βλάστηση, μετά κόβουν τα κλαδιά από τα πεύκα και ανοίγουν λάκκους γύρω από τη βάση των κορμών. Κόβουν όσες από τις ρίζες μπορούν, κατόπιν δένουν με σχοινιά τις κορυφές των κορμών και με τη μοτοσικλέτα του μπακάλη της γειτονιάς, του Σταμάτη Καπασά και με τη βοήθεια των υπολοίπων ανδρών , σπρώχνουν τους κορμούς και τους ρίχνουν στο έδαφος.

Ο Δημήτρης Παπαδόπουλος σε μια γιορτή για τη κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας μας μετέφερε και τις δικές του αναμνήσεις για τη δημιουργία του γηπέδου :

«Το μέρος που θα γινόταν το γήπεδο είχε τέσσερα πελώρια πεύκα, τα οποία έπρεπε να τα κόψουμε, αλλά το δασαρχείο δεν μας το επέτρεπε. Ένα ηλιοβασίλεμα αποφασίσαμε να τα κόψουμε και να τα εξαφανίσουμε από προσώπου γης. Στο ίδιο χώρο υπήρχαν φυτεμένα αμπέλια στηριγμένα σε σιδερένιες βέργες. Τα είχε φυτέψει κάποιος Στ..... σε έκταση που δεν ήταν ιδιοκτησίας του, αλλά την διεκδικούσε παράνομα αλλά και εμείς δεν κάναμε πίσω. Μια μέρα – εγώ έλειπα στην Αθήνα για δουλειές - οι κάτοικοι της Διασταύρωσης αποφάσισαν να ξηλώσουν τα αμπέλια. Άρχισαν το ξερίζωμα, κάποιος ειδοποίησε τον Στ..... και αυτός ήρθε τρέχοντας να υπερασπιστεί την υποτιθέμενη περιουσία του. Άρχισαν οι λογομαχίες και κουβέντα στη κουβέντα, μια γυναίκα δεν άντεξε και χαστούκισε τον Στ..... μπροστα σε όλους.»

Μετά το ξερίζωμα των δένδρων, ήρθε η σειρά να ισοπεδώσουν το γήπεδο. Μηχανήματα δεν υπήρχαν ούτε για δείγμα και με τσάπες, κασμάδες, φυτάρια και καρότσια αρχίζουν να αφαιρούν έδαφος από τα ψηλότερα τμήμα του γηπέδου που ήταν δυτικά και να το μεταφέρουν προς τα ανατολικά. Δούλεψαν όλοι τότε και μάλιστα πολύ σκληρά και έτσι κατάφεραν να ισοπεδώσουν μια έκταση 5.500 τετραγ. μέτρων, ένα παραλληλόγραμμο διαστάσεων – περίπου μήκους 100 μέτρων και πλάτους 55 μέτρων.

Για τα δύσκολα σημεία χρειάστηκε να έρθει μπουλντόζα.

«Γνωρίζοντας από την Παλλήνη ένα πελάτη μου, ονομαζόμενο Παναγιώτη Τσαλιαγκό, ο οποίος ήταν «μπουλντοζιέρης» στο Δήμο Αθηναίων, τον ρώτησα, τι ενέργειες θα μπορούσα να κάνω για να έρθει με τη μπουλντόζα να φτιάξει το γήπεδο. Ο Τσαλιαγκός μου είπε ότι θα έπρεπε να υποβάλλει μια αίτηση ο Πρόεδρος της Κοινότητας Σωτήρης Κανσός, με αίτημα να έρθει μια μπουλντόζα στη κοινότητα Ραφήνας για να σκάψει το γήπεδο. Η μπουλντόζα που ήρθε είχε και άροτρο. Η εργασία κράτησε έντεκα ημέρες. Εκτός από το μισθό του ο χειριστής του μηχανήματος επειδή εργαζόταν και δύο ώρες επιπλέον, αμειβόταν με τριάντα δραχμές επιπλέον με χρήματα που έδιναν οι κάτοικοι της Διασταύρωσης, ενώ τα καύσιμα του μηχανήματος τα είχε αναλάβει η κοινότητα Ραφήνας.

Το πρώτο «γήπεδο» της Διασταύρωσης ήταν πλέον γεγονός.

Ακολουθεί το «γώνιασμα» του γηπέδου και το βάψιμο του. Ένα ποτιστήρι και πολύ ασβεστόνερο, ήταν αρκετό για να χαραχθούν οι πρώτες γραμμές, η μικρή και μεγάλη περιοχή και με ένα καρφί στη μέση του γηπέδου που συγκρατούσε το ποτιστήρι με ένα κορδόνι μήκους 4-5 μέτρων μετέτρεψαν το ποτιστήρι σε διαβήτη και έκαναν τον κύκλο της σέντρας.

Για τα τέρματα δεν υπήρχε πρόβλημα. Ο επιστάτης του ορυχείου ποτέ δεν κατάλαβε ότι από τις στοίβες των δοκαριών από πεύκα, που χρησιμοποιούσαν για τις κάσες στα υποστυλώματα των ορυχείων μια νύχτα έλειψαν 6 δοκάρια.

Εδώ να σημειώσουμε ότι η λαϊκή παράδοση μιλούσε από τα πρώτα χρόνια για μια «ευλογημένη» ομάδα που πάντοτε είχε καλό τερματοφύλακα – φύλακα άγγελο -, γιατί όπως έλεγαν οι παλιοί τα δοκάρια προέρχονταν από πεύκα που είχαν έρθει από ... το Άγιο Όρος. Τα πεύκα κοβόντουσαν από την περιοχή του Αγίου Όρους, έφταναν με καϊκία μέχρι το λιμάνι της Ραφήνας και κατόπιν από τα καϊκία πετούσαν τους κορμούς μέσα στη θάλασσα και η θάλασσα τα έβγαζε στη παραλία απ' όπου τα μάζευαν για να τα προωθήσουν στα λιγνιτωρυχεία της Διασταύρωσης.

Τα πρώτα χρόνια τα δοκάρια ήταν στρογγυλά , αλλά αργότερα αντικαταστάθηκαν από «λατάκια» , τα ξύλα που χρησιμοποιούν οι οικοδόμοι για το καλούπωμα.

Με τον καιρό, τα οριζόντια δοκάρια στις εστίες του γηπέδου της Διασταύρωσης, άρχιζαν να κυρτώνουν προς τα κάτω (έκαναν κοιλιά), αλλά και γι' αυτό οι άνθρωποι της ομάδας βρήκαν λύση. Περιοδικά γυρνούσαν τα δοκάρια ανάποδα και έτσι πάντα ήταν σε σχετικά καλή κατάσταση.

Μετά τα δοκάρια , σειρά είχαν τα δίχτυα, αλλά εδώ το πρόβλημα ήταν μικρότερο διότι τα πρώτα δίχτυα στο γήπεδο της Διασταύρωσης ήταν κάποια άχρηστα για ψάρεμα δίκτυα, τα οποία με λίγα μπαλώματα τα χρησιμοποιούσαν στους αγώνες. Πολλές φορές σύμφωνα με μαρτυρίες παλαιών παικτών και έπειτα από δυνατά σουτ, η μπάλα έσκιζε κυριολεκτικά τα δίχτυα με αποτέλεσμα να μην μετράνε τα γκολ και σε κάποιους αγώνες να έχουμε παρατράγουδα.

Σε αυτό το γήπεδο ανάμεσα στη γραμμή του πλαγίου άουτ και της Λεωφ. Μαραθώνος, υπήρχε ένα ανάχωμα πλάτους περίπου 8 μέτρων. Αυτό το ανάχωμα ήταν και η εξέδρα των φιλάθλων. Οι φίλαθλοι για να καθίσουν,

έφερναν σκαμνάκια από το σπίτι τους, καθόντουσαν πάνω σε πέτρες ή στην καλύτερη περίπτωση, έπαιρναν από τα μπακάλικα της γειτονιάς καφάσια, πάνω στα καφάσια στήριζαν μαδέρια, πάνω στα οποία καθόντουσαν.

Οι πρώτες προπονήσεις με «σουηδική» γυμναστική

Οι περισσότεροι από τους ποδοσφαιριστές που αποτελούσαν την ομάδα, δούλευαν από το πρωί μέχρι το βράδυ, ακολουθώντας το σκληρό επάγγελμα του οικοδόμου και μετά τη κατασκευή του γηπέδου, όταν η Θύελλα άρχισε να δουλεύει πιο συστηματικά σαν ομάδα - υπό τις οδηγίες του Δημήτρη Παπαδόπουλου, άρχισαν να «ζορίζονται».

Ο Δημήτρης Παπαδόπουλος μπορεί να ήταν «εμπειρικός» προπονητής και ταυτόχρονα ποδοσφαιριστής στη ομάδα, είχε αρκετές γνώσεις - και όπως προαναφέραμε - εμπειρίες που είχε αποκτήσει ως ποδοσφαιριστής. Πριν υπηρετήσει τη θητεία του έπαιζε ποδόσφαιρο - δεξί εξτρέμ - στην ομάδα του Παλληνιακού, χωρίς όμως να έχει υπογράψει δελτίο.

Όταν κλήθηκε να υπηρετήσει στο Πολεμικό Ναυτικό, κατά τη διάρκεια της παραμονής του στον Σκαρμαγκά, σε ένα εσωτερικό αγώνα ποδοσφαίρου μεταξύ των νεοσύλλεκτων που γινόταν στο στρατόπεδο, ο Δημήτρης Παπαδόπουλος «έβγαζε μάτια». Τον είδε ένα αξιωματικός ο οποίος ήταν και αθλητικός παράγοντας στον Αίαντα Σαλαμίνας και έτσι ο Δημήτρης Παπαδόπουλος το πρώτο του δελτίο ως ποδοσφαιριστής το υπέγραψε στον Αίαντα Σαλαμίνας.

Από τη θητεία του, στο Πολεμικό Ναυτικό, ο Δημήτρης Παπαδόπουλος απέκτησε γνώσεις που τον βοήθησαν στην εκγύμναση της ομάδας ποδοσφαίρου της Θύελλας.

Η σουηδική γυμναστική που γινόταν στο στρατό, λίγες πάσες με την μπάλα, μάθημα τεχνικής από τον Δημήτρη Παπαδόπουλο για ένα καλό κοντρόλ και μια δυνατή κεφαλιά, μερικά σουτ και το δίτερμα που ακολουθούσε δεν ήταν μόνο η προπόνηση, αλλά και το ευχάριστο διάλειμμα στη δύσκολη ζωή που περνούσαν όλοι οι ποδοσφαιριστές της εποχής εκείνης γιατί πάνω απ' όλα ήταν το μεροκάματο και η επιβίωση.

Μετά τις πρώτες συστηματικές προπονήσεις, ο Δημήτρης Παπαδόπουλος άρχισε να ξεχωρίζει τους παίκτες της ομάδας έτσι ώστε ανάλογα με τη σωματοδομή τους και την ικανότητά τους στο χειρισμό της μπάλας να τους βάζει σε συγκεκριμένες θέσεις και όχι να παίζουν όπου άρεσε στον καθένα. Αλλά και μετά το τέλος της κάθε προπόνησης δεν σταματούσε η προσφορά του «Μήτσου του τσαγκάρη» στην αγαπημένη του ομάδα.

Το τσαγκαράδικο της Διασταύρωσης, ήταν και το εντευκτήριο για τους νεαρούς παίκτες της ομάδας και τότε ο μπάρμπα- Μήτσος, άλλαζε ρόλο. Μετά το ρόλο του ποδοσφαιριστή και του προπονητή σειρά είχε ο ρόλος του «δάσκαλου» και για να καταλάβει ο αναγνώστης τη σπουδαία παρουσία του Δ. Παπαδόπουλου, αρκεί να σας γράψουμε ότι, στις μέρες μας και όταν συλλέγαμε πληροφορίες για την ιστορία της Θύελλας, κάποιοι παλιοί, αποκάλεσαν το τσαγκαράδικο και κατηχητικό.

Οι πρώτοι παίκτες ... και οι διάδοχοί τους!

Ο Δημήτρης Μακρής, ο Αντώνης Μυτιληναίος, ο Νικόλαος Μπαλαμώτης και ο Ευάγγελος Τσάκωνας, ο καθένας ξεχωριστά, αναφερόμενοι στα πρώτα

χρόνια της Θύελλας μας θυμίζουν τους πρώτους παίκτες που στελέχωσαν την ομάδα. Στα χρόνια τους δεν υπήρχε η ορολογία του ποδοσφαίρου που χρησιμοποιούμε σήμερα. Τότε υπήρχαν , ο τερματοφύλακας, οι αμυντικοί, οι κεντρώοι ή κεντρικοί και επιθετικοί. Στους αμυντικούς είχαμε τον σέντερ μπακ και στους επιθετικούς είχαμε τον σέντερ φορ και τους δύο εξτρέμ (αριστερό και δεξιό). Με αυτή λοιπόν την ορολογία , θα αναφερθούμε στους πρώτες παίκτες της Θύελλας, που εκτός από το όνομά τους, για κάποιους από αυτούς, έμεινε στην ιστορία του τοπικού ποδοσφαίρου και το «παρατσούκλι» τους.

Τερματοφύλακες

Κουής Νικόλαος.

Τελάλης Παναγιώτης

Με ύψος γύρω στο 1,90μ, γεροδεμένος και δυναμικός στις επεμβάσεις του.
(**Ταλίογλου**)

Λιβάνιος Ιωάννης (Μαύρος)

Ύψος περί το 1,80μ., αδύνατος και νευρώδεις με καλές αποκρούσεις και σταθερός στις εμφανίσεις του. (**Μπάμπης**)

Τους παραπάνω τερματοφύλακες του διαδέχθηκαν ο **Χατζηαναστασίου Νικόλαος (Χατζής)** και ο άνευ επωνύμου (οι αφηγητές θυμόντουσαν το επάγγελμα του και τη δουλειά του, αλλά όχι το επώνυμό του) **Νίκος ο Μάγειρας** του νοσοκομείου των Φυματικών Νταού Πεντέλης.

Χατζηαναστασίου Νικόλας (Χατζής)

Τερματοφύλακας με ύψος 1,85, αδύνατος, έπαιζε όταν η Θύελλα αγωνιζόταν ως ανεξάρτητη. Άφησε διαδόχους τον Αναστάσιο Χατζηαναστασίου και αυτός αγωνίστηκε ως τερματοφύλακας την περίοδο 1984-1988 (η Θύελλα στην ΕΠΣΑ) και τον μικρότερο γιό του, που έμελλε να συνδέσει το όνομά του με την μεγαλύτερη επιτυχία της ομάδας όταν το καλοκαίρι του 2013 η Θύελλα ανέβηκε στη Γ' Εθνική έχοντας ως προπονητή τον Βλάση Χατζηαναστασίου που αγωνίστηκε και σαν παίκτης – χαφ – την περίοδο 1986-1995, 1997-98 και 2003-2006.

Με ύψος όχι περισσότερο από 1,80μ , για την εποχή του και την κατηγορία του ήταν ίσως ο καλύτερος τερματοφύλακας σε σταθερή απόδοση με κύριο χαρακτηριστικό το μπλοκάρισμα της μπάλας.

Μετά από τους παραπάνω ήρθε ο «**Δαίμων**» , ο **Κίμωνας Τελάλης**. Ψηλός ξερακιανός με καταπληκτικές εκτινάξεις και «**διάολος**» μέσα στη μικρή περιοχή.

Μετά τον Τελάλη, την εστία της Θύελλας υπερασπίστηκε ο **Αντώνης Ρούπας**. Στο σωματότυπο, περίπου σαν τον Τελάλη, αλλά με χαρακτηριστικά μακριά χέρια.

Μετά τον Ρούπα, και τους ψηλούς τερματοφύλακες, σειρά είχαν οι δύο μετρίου αναστήματος, αδύνατοι, αλλά νευρώδεις και σκληροτράχηλοι **Θοδωρής Κισλιτζής** και **Νίκος Κρικέλης** με κύριο χαρακτηριστικό την «αυτοθυσία» τους για να σώσουν τα γκολ, μια αυτοθυσία που μεταφραζόταν σε βουτιά στα πόδια των αντιπάλων και κλέψιμο της μπάλας.

Νεώτεροι τερματοφύλακες ήταν :

Αντώνης Δεμερούτης που εκτός από τερματοφύλακας έπαιζε και (μπάκ-χαφ)

Νίκος Αθανασίου, Τάσος Μήλας, Σπύρος Ματαράγκας ο οποίος εξακολουθούσε να παίζει και μετά την ηλικία των σαράντα, **Γιώργος Τελάλης, Στέργιος Ξουρικής** (ψηλό παιδί, αμυντικός) και ο **Φίλος** (όπως τον αποκαλούσαν) **Κουής**, ο Βενιαμίν της τρίτης γενιάς. Το πραγματικό του όνομα ήταν **Φίλων** και νονός του ήταν ο Φίλων Αρίας. Ο **Φίλων Αρίας (1919-1994)** ήταν κονφερανσιέ, ζωγράφος, ποιητής και στιχουργός. Το πραγματικό του όνομα ήταν *Φίλων Αριστόπουλος* και μεσουράνησε τις δεκαετίες του '40 και του '50. Προερχόταν από τη Μάντρα του Αττίκ και ήταν συνεχιστής του. Στα μέσα της δεκαετίας του '40 είχε θίασο μαζί με τον Γιώργο Οικονομίδη. Έγραψε πολύ γνωστά τραγούδια, όπως το *Ένας φίλος ήρθε απόψε απ' τα παλιά*. Ο Αρίας, από τα τέλη της δεκαετίας του 50 μέχρι τη δεκαετία του 70, είχε κέντρο διασκέδασης και εστιατόριο πίσω από την Βελανιδιά, επί της Λεωφόρου Φλέμινγκ στη Ραφήνα. Στο κέντρο του Αρία δειπνούσε συχνά ο αείμνηστος πρωθυπουργός και πρόεδρος της Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Καραμανλής. Ο Φίλων Αρίας, απεβίωσε σε ηλικία 75 ετών στις 13 Φεβρουαρίου 1994 και κηδεύτηκε στη Ραφήνα.

Αμυντικοί

Οι αμυντικοί που έγραψαν ιστορία στη Θύελλα, τα πρώτα δύσκολα χρόνια ήταν δύο παίκτες με τελείως διαφορετικό σωματότυπο.

Ο **«Μπουλντόζας» Αντώνης Μυτιληναίος**, που έπαιζε σε όλες τις θέσεις της άμυνας, αλλά κυρίως στο κέντρο. Ύψος πάνω από 1,80μ, γεροδεμένος, σωματώδης και αλλοίμονο στο επιθετικό που θα βρισκόταν αντιμέτωπός του. Το παρατσούκλι «μπουλντόζας» τα λέει όλα. Επίσης είχε και δυνατό σουτ. Όταν εκτελούσε το ελεύθερο από την γωνία της μικρής περιοχής, έστελνε την μπάλα στην αντίστοιχη αντίπαλη περιοχή. Ο Αντώνης Μυτιληναίος, μαζί με τον Δημήτρη Παπαδόπουλο αποτελούν ίσως το σημαντικότερο κομμάτι της ιστορίας της ομάδας, διότι εκτός από παίκτες, προπονητές κλπ. Στήριξαν την ομάδα στα μετέπειτα δύσκολα χρόνια όταν έπρεπε να βρεθούν άνθρωποι να βάλουν βαθειά το χέρι στη τσέπη.

Τελείως διαφορετικός από τον Αντώνη Μυτιληναίο, ήταν ένας άλλος αμυντικός των πρώτων χρόνων της ομάδας. **Βαγγέλης Τσάκωνας**, δεξί μπακ, λεπτός, μετρίου αναστήματος, αλλά πανταχού παρών που κολλούσε σαν βδέλλα στον αντίπαλο επιθετικό. Όπως μας διηγήθηκε ο Βαγγέλης Τσάκωνας, εκείνα τα χρόνια, το ποδόσφαιρο αποτελούσε και μια διέξοδο για τους νέους της Διασταύρωσης που έβρισκαν μέσω της Θύελλας και την ευκαιρία να πάνε εκδρομές και να ξεφύγουν από την επιτήρηση των γονιών. Χαρακτηριστικά ο Βαγγέλης Τσάκωνας θυμάται, μια κρασοκατάλυξη και ένα ξενύχτι με τους συμπαίκτες του, που προηγήθηκε ένα Σαββατόβραδο στο Αλιβέρι και την Κυριακή το απόγευμα αν και οι παίκτες αλλού πατούσαν και αλλού βρισκόντουσαν, η Θύελλα έχασε μόνο με 2-1 από την τοπική ομάδα.

Δημήτρης (Τάκης) Μωραΐτης του Σιδέρη, με χαρακτηριστικά και στυλ περίπου σαν του Αντώνη Μυτιληναίου. Κάτοικος Διασταύρωσης από τους πρώτους κατοίκους της Διασταύρωσης που στελέχωσαν την ομάδα και ανήκει στη «γενιά» των Μυτιληναίου, Μητώση, Χατζηαναστασίου.

Βασίλης Φαφούτης, εύσωμος και σκληροτράχηλος μπάκ

Κρικέλης Αντώνης, ήταν αρκετά ψηλός και αδύνατος.

Βέλιος (Βελισάριος) Καπασάς, , ψηλός κεντρικός αμυντικός, διακρινόταν περισσότερο για τη δύναμή του , παρά για την τεχνική του

Δημήτρης Μακρής

Ευάγγελος Φαφούτης, μετρίου αναστήματος, λεπτός αλλά αρκετά σκληρός. Θα τον περνούσε ή η μπάλα ή ο παίκτης, αλλά ποτέ παίκτης μαζί με την μπάλα. Όταν σταμάτησε το ποδόσφαιρο ασχολήθηκε πολλά χρόνια με τα διοικητικά της ομάδας σχεδόν σε όλα τα πόστα.

Κοσμάς Στέφος, μετρίου αναστήματος, καλός τεχνίτης της μπάλας για αμυντικός και πολύ γρήγορος. Εκτός από την άμυνα έπαιζε και στις υπόλοιπες θέσεις όταν τον χρειαζόταν ο προπονητής.

Ευάγγελος Καπράλος, αγωνίστηκε στη Θύελλα και στη συνέχεια άφησε στους Λιγνιτωρύχους τους διαδόχους του Ηλία και Γιάννη Καπράλο

Γεώργιος Βιτωρούλης , δεξί μπάκ μετρίου αναστήματος αλλά πολύ καλός όχι μόνο στα αμυντικά του καθήκοντα, αλλά συχνά-πυκνά και στις επιθετικές πρωτοβουλίες που αναλάμβανε

Γιάννης Τρανούλης, από τα δυνατότερα στοπερ της εποχής και σε αυτό βοήθησαν πολύ τα σωματικά του προσόντα και το ύψος του.

Ντελάλης Τακαρδέλης

Λάμπρος Πανταζής, 1,80 μ., πολύ δυνατός, εύσωμος, μαχητικός, με ισχυρό σουτ, όπως του Αντώνη Μυτιληναίου και ο πιο «θορυβώδης» παίκτης που πέρασε από την ομάδα. Τις περισσότερες φορές χρησιμοποιήθηκε κυρίως ως σέντερ μπακ.

Μέσοι

Ευάγγελος Μεταξάς, μετρίου αναστήματος, γεροδεμένος και δυνατός, από τα καλύτερα χαφ της Θύελλας, έβγαζε σωστές μπαλιές στους επιθετικούς, είχε καλή ντρίπλα και βοηθούσε πολύ στην άμυνα.

Βασίλης Ιωάννου του Κωνσταντίνου, κοντός, γεροδεμένος και πολύ δυνατός. Αλλοίμονο σε όποιον έβρισκε μπροστά του.

Ευάγγελος Κουτούζης, με ύψος 1,80μ., αδύνατος, τεχνίτης και πολύ καλός στα ανασταλτικά του καθήκοντα, ξεχώριζε για το στυλ του, με κύριο χαρακτηριστικό το κοντρόλ με το στήθος.

Σεραφείμ Σάγος (Μάκης), μετρίου αναστήματος, αδύνατος αλλά «μπαλαδόρος».

Χρήστος Δημάς του Ιωάννη από τους καλύτερους επιθετικούς που πέρασαν από την ομάδα

Λάκης Δημάς του Ιωάννη

Κωνσταντίνος Δημάς του Νίκου

Βελισάριος (Βελής) Δημάς του Μάκη

Κοσμάς Στέφος, ύψος 1,78μ., δυνατός και από τους γρηγορότερους παίκτες της Θύελλας. Τεχνίτης, έξυπνος και μαχητικός. Ο Κοσμάς έπαιζε σε όλες τις θέσεις, του κέντρου, αλλά πολλές φορές ο προπονητής τον χρησιμοποιούσε και ως αμυντικό.

Παναγιώτης Στέφος, ύψος 1,80μ., αδύνατος, με καλό χειρισμό της μπάλας και οργανωτής της επίθεσης.

Κωνσταντίνος Καραμάνος, από τους δυνατούς παίκτες της Θύελλας που δεν κρατούσε και πολύ τη μπάλα στα πόδια του.

Ιωάννης Καπασάς του Αθανασίου (Ο Μαύρος), ήταν ο μεσοεπιθετικός παίκτης της Θύελλας που διακρινόταν και αυτός για την τεχνική του. Ασχολήθηκε και με τα διοικητικά της Θύελλας και με τα κοινά στη τότε Κοινότητα Ραφήνας

Κωνσταντίνος Πηλιχός, ήταν από τους μέσους που είχαν - κυρίως - ανασταλτικό ρόλο.

Δημήτριος Μπισμπιρούλας, μπορεί να ήταν κοντός, αλλά αυτό ήταν και το πλεονέκτημά του. Δεν υπολόγιζαν οι αντίπαλοι ότι η σωματοδομή του ήταν αντιστρόφως ανάλογη της δύναμης και της μαχητικότητάς του.

Ευάγγελος Δρίβας μετά την αγωνιστική ενασχόλησή του με την ομάδα, ασχολήθηκε και στο διοικητικό τομέα, φτάνοντας μέχρι τη θέση του Προέδρου

Δημήτριος και Γεώργιος Λαγός, διακρίθηκαν για τα ανασταλτικά τους καθήκοντα στο χώρο του κέντρου.

Χρήστος Μπίλιος, χαφ, ντελικάτος καλός παίκτης αλλά σαν νέος ... είχε το μυαλό του αλλού.

Ιωάννης Τρανούλης, με ύψος 1,88μ. ήταν το εργαλείο για τον προπονητή γιατί έπαιζε και αυτός όπου χρειαζόταν, με μοναδικό του μειονέκτημα ότι μιλούσε πολύ μέσα στο γήπεδο.

Ευάγγελος Παρασκευάς, μπορεί να ήταν μετρίου αναστήματος, αλλά ήταν δεμένο και δυνατό παιδί. Ο Βαγγέλης, ήταν το πιο ήσυχο παιδί που πέρασε από την Θύελλα, με ψυχή μικρού παιδιού. Έπαιζε και στην άμυνα.

Ιωάννης και Ηλίας Καπράλος, δεν ανήκαν στην «πρώτη γενιά» παικτών της Θύελλας, αλλά ήταν από τους καλύτερους παίκτες. Ο Ηλίας ως αμυντικός και ο Ιωάννης ως επιθετικός.

Επιθετικοί

Ιωάννης Καραμάνος, το παλαιότερο σέντερ φορ και πρώτος σκόρερ της Θύελλας

Γεώργιος Ιωάννου, «**Η ταχεία**», από τους πρώτους και παλαιότερους παίκτες που έπαιζε στα αριστερά της επίθεσης. Ο γρηγορότερος παίκτης που πέρασε από την Θύελλα και την Ραφήνα γενικότερα. Αριστεροπόδαρος,

μετρίου αναστήματος, αδύνατος αλλά νευρώδης. Ο Γιώργος έπαιρνε τη μπάλα από την σέντρα και τρέχοντας κατά μήκος της πλάγιας γραμμής έφτανε μέχρι την γωνία του κόρνερ και από εκεί συνέκλινε προς την περιοχή του αντίπαλου. Συνήθως σκοράριζε και αν δεν σκοράριζε οι μπαλιές τους στους υπόλοιπους επιθετικούς ήταν οι «ασσίστ» της εποχής. Την «ταχείς» διαδέχθηκε...

Κωνσταντίνος Σπηλιώτης ή Μαγκαλάγκας, λίγο κοντύτερος από το 1,880μ., αδύνατος, νευρώδης και αριστεροπόδαρος. Το στυλ του παιχνιδιού του, ήταν περίπου όπως του Ιωάννου, με τη διαφορά ότι οι σέντρες του δεν ήταν συρτές αλλά ψηλές. Πολύ καλός εκτελεστής στα κόρνερ και στα φάουλ από τα πλάγια και ο συνήθης τρόπος σκοραρίσματός του ήταν με φάλτσο ψηλοκρεμαστό σουτ. Ήταν καλός στο ψηλό παιχνίδι γιατί είχε άλμα και χρησιμοποιούσε σε τελικές προσπάθειες εξίσου καλά και το δεξί του πόδι.

Ευάγγελος Καπασάς

Ιωάννης Δήμας

Βασίλειος Ιωάννου

Παπαδόπουλος Δημήτριος

Οι δυσκολίες των πρώτων χρόνων , με τον Δημήτρη Παπαδόπουλο στο ρόλο του φροντιστή, προπονητή και παίκτη

Ο Αθλητικός Ποδοσφαιρικός Όμιλος Θύελλα Διασταύρωσης Ραφήνας, μπορεί σαν ομάδα να μην είχε όλα όσα έπρεπε να διαθέτουν οι ομάδες εκείνη την εποχή, αλλά από τα πρώτα χρόνια της λειτουργίας του, είχε αυτό το κάτι διαφορετικό, που τον κράτησε μέχρι σήμερα ψηλά. Είχε κάτι ουσιαστικό. Την αγάπη του κόσμου της Διασταύρωσης. Κάτοικοι της Διασταύρωσης ήταν τα μέλη της πρώτης Διοίκησης, που έπρεπε να βάλουν το χέρι στη τσέπη για να κρατηθεί η ομάδα, αλλά και κάτοικοι της Διασταύρωσης ήταν αυτοί που ανταποκρινόντουσαν σε κάθε κάλεσμα της Διοίκησης, όποτε χρειαζόταν για να γίνει το κάτι παραπάνω για την ομάδα.

Οι ιστορίες της πρώτης εκείνης περιόδου συγκινητικές.

Μετά από κάθε αγώνα, ο Δημήτρης Παπαδόπουλος και ο Παναγιώτης Φλώρος μάζευαν τα ρούχα και από ποδοσφαιριστές μετατρέπονταν σε φροντιστές. Φορτωνόντουσαν επ' ώμου το μπόγο με τις εμφανίσεις και πήγαιναν παρέα στο Μέγα Ρέμα Ραφήνας , για μπουγάδα. Ακολουθούσε το άπλωμα έξω από το τσαγκαράδικο του Δημήτρη Παπαδόπουλου και κατόπιν δίπλωμα και στο μπαούλο στην αποθήκη της ομάδας που δεν ήταν άλλη από το τσαγκαράδικο του Δημήτρη Παπαδόπουλου.

Όσο για τα παπούτσια των ποδοσφαιριστών, εδώ το πρόβλημα ήταν μικρότερο, ο ποδοσφαιριστής, προπονητής και έφορος Δημήτρης Παπαδόπουλος, λόγω επαγγέλματος, ήταν αυτός που τα φρόντιζε μαζί με τα υπόλοιπα υποδήματα της πελατείας του. Βλέπετε τότε όταν χαλούσαν τα παπούτσια δεν τα πετούσαν, αλλά τα πήγαιναν στον τσαγκάρη που άλλαζε σόλες, τακούνια ή και χρώμα για να είναι πάντα στη μόδα.

Η «συνοπτική» αγωνιστική ιστορία της Θύελλας

1957-1979

Ανεξάρτητο σωματείο, έδινε αγώνες χωρίς να έχει ενταχθεί σε Ένωση Ποδοσφαιρικών Σωματείων

1980 – 1997

Η ομάδα εντάσσεται και αγωνίζεται στο πρωτάθλημα της Ένωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων Αθηνών (ΕΠΣΑ) επιτυγχάνοντας ανόδους από Γ' σε Β' κατηγορία τα έτη 1981 και 1991

1999

Πρωταθλήτρια ομάδα στη Γ' κατηγορία ΕΠΣΑ

2000-2007

Η ομάδα αγωνίζεται στη Β' κατηγορία της Ένωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων Ανατολικής Αττικής (ΕΠΣΑΝΑ)

2007-2008

Άνοδος στην Α' ΕΠΣΑΝΑ

2012- 2013

Πρωταθλήτρια στην Α' ΕΠΣΑΝΑ, άνοδος στην Γ' Εθνική Κατηγορία

2013-2014

Συμμετέχει στον 6^ο Όμιλο της Γ' Εθνικής μαζί με ιστορικές ομάδες στον ίδιο Όμιλο, με πρώτη και καλύτερη την ΑΕΚ.

1958... αρχίζουν τα ματς

Και ξεκινάμε με τον πρώτο αγώνα

Έπειτα από πολλές συναντήσεις του γράφοντος με παλαιούς παίκτες, το πρώτο καταγεγραμμένο αλλά ανεπίσημο παιχνίδι έγινε λίγο πριν το 1958 με την ομάδα του Μαραθώνα. Προπονητής και Γενικός Αρχηγός

στην ομάδα ήταν ο Δημήτρης Παπαδόπουλος. Η Θύελλα σε εκείνον τον αγώνα φορούσε ερυθρόλευκη εμφάνιση με άσπρο σορτσάκι και κάλτσες ... διαφόρων χρωμάτων. Όσο για τα παπούτσια, αρκετά ζευγάρια ήταν δανεικά από τον Α.Ο. Τριγλίας και τα είχε δανείσει ο Δαμιανός Παπαδόπουλος. Το αποτέλεσμα ήταν 1-0 με γκολ του Γιώργου Ιωάννου. Η Θύελλα αγωνίστηκε με τους : **Λιβάνιο, Καραμάνο, Τσάκωνα, Φλώρο, Χαχουλή, Μυτιληναίο, Καπασά, Σπηλιώτη, Ιωάννου, Αντωνιάδη και Καπράλο.**

Φτάνουμε στο 1958 και η Θύελλα Διασταύρωσης Ραφήνας, είναι πλέον ομάδα.

Ο Μαραθώνας, το Γραμματικό και η Νέα Μάκρη που τα πρώτα χρόνια ήταν οι συνήθεις αντίπαλοι, ανήκουν στο παρελθόν.

Η Θύελλα ψάχνει για πιο ισχυρούς αντιπάλους , αλλά παράλληλα αγωνίζεται για να καταξιωθεί σαν υπολογίσιμη ομάδα στα Μεσόγεια.

Οι νέες εμπειρίες για τους ποδοσφαιριστές έρχονται, όταν βρίσκονται αντιμέτωποι και με τις υπόλοιπες ομάδες των Μεσογείων (Σπάτα, Κουβαράς, Κορωπί, Λαύριο, Καλύβια). Και ενώ στους πρώτους αγώνες αντιμετώπιζαν με δέος τους αντιπάλους ,μετά τις αξιοπρεπείς εμφανίσεις που δεν συνοδεύοντουσαν πάντα από νίκες, αλλά πάντοτε από καλές εμφανίσεις, οι Λιγνιτωρύχοι έψαχναν για ομάδες σε όλη την Αθήνα, κυρίως με ομάδες των Δήμων Περιστερίου (Άγιος Ιερόθεος) και Αιγάλεω, με ομάδες του Πειραιά και της Αθήνας (Πεντέλη, Κουκουβάουνες η σημερινή Μεταμόρφωση, Πέρα Κλουμπ, Πράσινα Πουλιά, κ.α) μετά στην Εύβοια (Αλιβέρι, Ερέτρια, Κύμη) και πολύ πριν ενταχθούν στο επίσημο πρωτάθλημα της Ένωση Ποδοσφαιρικών Σωματείων Αθηνών, η χάρη τους έφτασε στην Στερεά Ελλάδα (Άμφισσα, Λειβαδιά και Αλιάρτο. Να σημειωθεί ότι η Θύελλα είχε στενούς δεσμούς φιλίας με την ομάδα του Αλιάρτου) και την Πελοπόννησο (Άργος, Ναύπλιο, Κιάτο).

Ένας αγώνας εντός έδρας με την Αγία Παρασκευή

Ο Δημήτρης Παπαδόπουλος, μας μεταφέρει νοερά - εξιστορώντας τις αναμνήσεις του - σε ένα αγώνα της Θύελλας με την Αγία Παρασκευή. (πιθανή χρονολογία , Ιανουάριος 1958)

«Η Αγία Παρασκευή ήταν στην Α' κατηγορία Αθηνών, κλείσαμε τον αγώνα αυτό, ήρθανε τα παιδιά, παίξαμε, τους κερδίσαμε με 6-2, οι καιρικές συνθήκες δεν ήταν και τόσο καλές και συγκεκριμένα έριχνε και χιονόνερο κατά τη διάρκεια του αγώνα. Φεύγοντας, πήρα τον Πρόεδρο και τον Γενικό Αρχηγό της Αγίας Παρασκευής και καθίσαμε να πιούμε καφέ στο καφενείο της κυρίας Μωραΐτου.

Εκεί μου λέει ο Πρόεδρος της Αγίας Παρασκευής :

- Ποιο είναι το χωριό σας;

Δεν υπήρχε τότε τίποτα στη Διασταύρωση, υπήρχανε κάτι λίγα σπίτια πάνω από τη Λεωφόρο Μαραθώνος, πέντε - έξι σπίτια κάτω από τη Μαραθώνος.

Μόλις του είπα γι' αυτά τα λίγα σπίτια. Μου λέει ο Πρόεδρος:

- Σώπα ρε παιδί μου και έχετε τέτοια ωραία ομάδα;

Τους προπονούσα τότε εγώ.»

Ο πρώτος εκτός έδρας αγώνας του 1958.

Ο Δημήτρης Μακρής, μας αφηγήθηκε και τον πρώτο εκτός έδρας αγώνα της Θύελλας με την ομάδα του Γραμματικού.

«Το γήπεδο του Γραμματικού ήταν πάνω σε ένα λόφο, ήταν μαλακό και καλυπτόταν από αρκετά εκατοστά κονιορτού (μπουχός). Επίσης στις μια από τις μεγάλες περιοχές, υπήρχε και μια συκιά, όπου κρυβόντουσαν οι αμυντικοί.

Στον αγώνα αυτόν, ο παμπόνηρος Γιάννης Καραμάνος, σέντερ-φορ της Θύελλας, όταν κατείχε την μπάλα, με τα πόδια του κλωτσούσε και το χώμα εκτός από τη μπάλα και σήκωνε σκόνη όπου κατά κάποιον τρόπο καλυπτόταν μέσα σε αυτή. Την τακτική του αυτή, την ακολούθησαν στη συνέχεια και άλλοι παίκτες και των δύο ομάδων, με αποτέλεσμα οι θεατές να μην βλέπουν σχεδόν τίποτα. Η Θύελλα σε αυτόν τον αγώνα νίκησε με 2-1. Σκόρερς της Θύελλας ήταν ο Γιάννης Καραμάνος με κεφαλιά έπειτα από εκτέλεση κόρνερ και ο Γιώργος Ιωάννου, με συρτό σουτ, μέσα από τα μικρή περιοχή»

Ξεφυλλίζοντας το βιβλίο πρακτικών των Γενικών Συνελεύσεων.

Παρά τις προσπάθειες μου, στάθηκε αδύνατη η εύρεση του Βιβλίου Πρακτικών του Διοικητικού Συμβουλίων ή των Γενικών Συνελεύσεων του Συλλόγου από ιδρύσεώς του Α.Π.Ο. Θύελλα Διασταύρωσης Ραφήνας.

Τα παλαιότερα πρακτικά που βρέθηκαν στο γραφείο του Συλλόγου ξεκινούν από **την 20^η Απριλίου του 1976** και μάλιστα το πρώτο πρακτικό που φέρει την υπογραφή του τότε Προέδρου Νικολάου Μπαλαμούτη (Μπαλαμώτη) κάνει λόγο για αναπροσαρμογή των άρθρων του καταστατικού, ενώ ως σημαντική ημερομηνία για την ιστορία του Συλλόγου καταγράφεται η **24^η Μαΐου του 1976** τότε που αποφασίστηκε να ανατεθεί στην δικηγόρο Αθηνά Καρατσά (ή Καρατζά) να ξεκινήσει τις νομικές διαδικασίες για την αναγνώριση του Αθλητικού Ποδοσφαιρικού Ομίλου Θύελλα Ραφήνας, από την Ελληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία και την Ένωση Ποδοσφαιρικών Σωματείων Αθηνών.

17^η Ιουλίου 1976

Εξουσιοδοτήθηκε ο Πρόεδρος του Συλλόγου Νικόλαος Μπαλαμούτης (Μπαλαμώτης) να υπογράψει ότι έγγραφο απαιτηθεί για να εκδοθεί άδεια για την περιφραγή του γηπέδου της Διασταύρωσης.

10^η Οκτωβρίου 1976

Η αγάπη για την ομάδα ήταν μεγάλη...και με αυτό το σκεπτικό τίποτα δεν εμπόδισε τον τότε Πρόεδρο της ομάδας Σπυρίδωνα Κακαβούλα να υπογράψει γραμμάτια για την κατασκευή του γηπέδου.

24^η Νοεμβρίου 1976, 13^η Ιανουαρίου και 23^η Μαρτίου 1977

Έρχεται και η πρώτη βοήθεια από την τότε Κοινότητα Ραφήνας και το Διοικητικό Συμβούλιο εξουσιοδοτεί τον ταμία Νικόλαο Μπαλαμώτη να παραλάβει την επιδότηση. Τα χρήματα της Κοινότητας μαζί με την συνεισφορά των περισσοτέρων κατοίκων της Διασταύρωσης έπιασαν τόπο.

Με αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου της 13^{ης} Ιανουαρίου και 23^{ης} Μαρτίου 1977 ξεκινούν οι εργασίες για την επίστρωση του αγωνιστικού χώρου και την περίφραξη των γηπεδικών εγκαταστάσεων

10η Οκτωβρίου 1977

Συζητούνται στο Διοικητικό Συμβούλιο δύο σημαντικά θέματα :

- Εμφάνιση και μέριμνα υλικού ποδοσφαιριστών
- Ελλείψεις γηπέδου και γραφεία

...Τον λόγο έλαβε ο Πρόεδρος Σπυρίδων Κακαβούλας και ερωτήσας τον Ταμίαν, τι χρήματα υπάρχουν στο ταμείο, έλαβε την απάντηση πως υπάρχουν 3.350 δραχμές. Λαμβάνοντας υπόψη τις ανάγκες της ομάδας και την έλλειψη χρημάτων, απεφασίσθη τελικώς πως θα αγοραστούν οι ενδυμασίες με γραμμάτια επ' ονόματι του Νικολάου Μπαλαμούτη και ευθύνη όλων των μελών του Δ.Σ, πληρώνοντας έκαστος των μελών 500 δραχμές τον μήνα, μέχρι εξοφλήσεως του χρέους.

Ο Πρόεδρος ευχαρίστησε άπαντες δια την οικονομική υποστήριξη που διατίθενται να παρέξουν.

...Λαβών τον λόγον εκ νέου ο Πρόεδρος εκθέτει και αναθέτει ομοφώνως την κατασκευή μέρους των ελλείψεων του γηπέδου και γραφείων στον Δημήτριο Φρίγκη και Αθανάσιο Ζαφειρόπουλο και η προθεσμία παραδόσεως θα είναι η 23^η Οκτωβρίου 1977

13^η Νοεμβρίου 1977 (Αχ! Αυτοί οι Υποψήφιοι Βουλευτές....)

Είναι γνωστό ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα και έτσι όπως φαίνεται και σε καταγεγραμμένα πρακτικά, ο τότε υποψήφιος με την Νέα Δημοκρατία Βουλευτής Χ.Κ σε προεκλογική του εξόρμηση και μέσω έντυπου προεκλογικού υλικού διαφήμιζε πως η αφεντιά του συμμετείχε στην κατασκευή του γηπέδου της Θύελλας με χώρους τένις, βόλει, σκάμματα αλμάτων, μπάσκετ και πολλά άλλα.

Συνεδριάζει το Διοικητικό Συμβούλιο της Θύελλας και σύμφωνα με το πρακτικό της συνεδρίασης της 13^{ης} Νοεμβρίου 1977 :

... ο Αντιπρόεδρος Νικόλαος Μπαλαμούτης, εκτελών χρέη Προέδρου, διαφεύδει τον βουλευτή λέγοντας πως ουδεμία σχέση έχει με το γήπεδό μας και προτείνει να καταγγελθεί αρμοδίως.

Τελικά αποφασίστηκε όπως αποσταλεί στις εφημερίδες η παρακάτω καταγγελία :

Καταγγέλλουμε τον υποψήφιο Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας Χ.Κ, δια τα αναγραφόμενα σε έντυπο του προεκλογικού του αγώνα, πως συμμετείχε στη κατασκευή του γηπέδου της Θύελλας με χώρους τένις, μπάσκετ, σκάμματα αλμάτων, βόλει κλπ. ως ψευδή καθ' ότι δεν υπάρχουν στο σημερινό γήπεδο και πώς ουδεμία σχέση έχει ο ως άνω με την κατασκευή του γηπέδου μας καθ' ότι τούτο κατασκευάστηκε από εικοσάδραχμα φτωχών φιλάθλων. Παρακαλούμε τον παραπάνω βουλευτή να ανακαλέσει δημόσια τα αναγραφέντα στο προεκλογικό του φυλλάδιο.

16^η Μαρτίου 1978 (η πρώτη έγγραφη «καμπάνα» για ποδοσφαιριστή)

Τιμωρείται ο ποδοσφαιριστής Δημάς Γεώργιος με ένα μήνα αποκλεισμό από κάθε αγώνα του Συλλόγου διότι εξύβρισε το Διοικητικό Συμβούλιο

30^η Ιουλίου 1978 (... με υποσχρητική από τον Α.Ο. Τριγλίας Ραφήνας)

Ο Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας αποφασίζει όπως αποκτήσει δύο ποδοσφαιριστές.

Συμφωνητικόν

Ο Α.Ο. Τριγλία Ραφήνας χορηγεί για ένα έτος τους κάτωθι δύο ποδοσφαιριστές εις τον Α.Ο Θύελλα Ραφήνας.

1) Μικρόπουλος Ηλίας Αρ. Δελτίου 165792

2) Πανταζής Σπυρίδων Αρ. Δελτίου 130057

Αμα τη λήξει της Αγωνιστικής Περιόδου 1978-79 ο Α.Ο. Θύελλα Ραφήνας αναλαμβάνει δια της παρούσης και μόνον και άνευ ετέρας ενοχλήσεως την επιστροφή των ως άνω παικτών.

Εν εναντία περιπτώσει , ο Α.Ο. Θύελλα Ραφήνας θα καταβάλλει άνευ ειδοποιήσεως το ποσόν των 100.000 (εκατό χιλιάδων δραχμών) τοις μετρητοίς και το ποσό θα καταβληθεί υπό του παρόντος ή νέου εκλεγέντος Διοικητικού Συμβουλίου.

26^η Νοεμβρίου 1980 (...η Θύελλα δεν ξέχασε τα φανταράκια της)

Ο Πρόεδρος της ομάδας Δημήτριος Γιούργας : ζήτησε από το συμβούλιο όπως δοθεί δώρο προς τους ποδοσφαιριστάς Ρουγγέρη Πέτρο και Μαλλιαρό Παναγιώτη το ποσό των 2.000 (δύο χιλιάδων δραχμών) λόγω της στράτευσής τους για τα οδοιπορικά τους και τους ευχαρίστησε για την προσφορά τους προς την ομάδα και τους ευχήθηκε «καλοί φαντάροι».

26^η Νοεμβρίου 1980 (η πρώτη χορηγία από τον Ο.Π.Α.Π)

Με υπογραφή Προέδρου Δημητρίου Γιούργα και Γεν. Γραμματέα του Ευαγγέλου Φαφούτη, διαβάζουμε στο βιβλίο πρακτικών του Διοικητικού Συμβουλίου :

...προσφορά 40.000 (σαράντα χιλιάδων δραχμών) που έστειλαν τα «Λαχεία – Προπο), από ενέργειες του Βουλευτή Χατζηγιάννη Χρήστου... το Διοικητικό Συμβούλιο ορίζει τον ταμία κ. Παλαιολόγου να μεταβεί και να εισπράξει το ως άνω ποσό.

24^η Απριλίου 1981

(τραπέζι στους παίκτες, ως πριμ για την καλή πορεία της ομάδας)

Η ομάδα είναι πρώτη το πρωτάθλημα της Γ' ΕΠΣΑ και έπειτα από πρόταση του Αντώνη Μυτιληναίου, η Διοίκηση αποφασίζει –προκειμένου να εκφράσει την ευγνωμοσύνη της στους παίκτες – να οργανώσει συνεστιάσεις για τους παίκτες.

2^α Απριλίου 1982 (Δύο παίκτες στοίχισαν στο Σύλλογο 100.000 δραχμές, αλλά τελικά αποδείχθηκαν αδιάφοροι)

Με υψηλούς στόχους ξεκίνησε η ομάδα στο πρωτάθλημα της Β' ΕΠΣΑ και μάλιστα γι' αυτό το λόγο έκανε και δύο ακριβές για την εποχή και την κατηγορία μεταγραφές. Απέκτησε τον Παντέ Ιωάννη με 75.000 δραχμές και τον Κουμουνδούρο Νικόλαο με 25.000 δραχμές. Κάτι όμως πήγε στραβά....

Και έτσι σύμφωνα με τα πρακτικά του Δ.Σ της ομάδας, οι δύο παίκτες τιμωρήθηκαν μέχρι τέλος της αγωνιστικής περιόδου και επιπλέον λήφθηκε και μια ακόμη σκληρότερη τιμωρία. Να μην τους δοθούν τα δελτία τους για να μεταγραφούν σε άλλη ομάδα.

Τα πρώτα «αγωνιστικά» χρόνια της ομάδας

Ήμουν μικρός όταν ξεκίνησε η ενασχόλησή μου με τη Θύελλα 13-14 χρονών , γύρω στο 1971, τότε έπαιζα μπάλα ;αλλά θυμάμαι και πολύ παλαιότερα

Θυμάμαι ότι η ομάδα που ξεκίνησε το 1957 διαλύθηκε από τον Παπαδόπουλο, , ο καθένας λέει τα δικά του, αλλά θα στα πω όπως τα ξέρω. Τα ανεξάρτητα σωματεία τότε επί Παπαδόπουλου δεν τα ήθελαν λόγω συγκεντρώσεων και από πληροφορίες που είχαν ότι μέσα στα σωματεία υπήρχαν αριστεροί κλπ. Τα διαλούσε. Τότε πρόεδρος στην ομάδα ήταν ο Σπύρος ο Κακαβούλας ο οποίος είχε πολύ καλές γνωριμίες και με πολύ

μεγάλο αγώνα και συγκεκριμένα ήταν μια δικηγόρος μια γυναίκα η οποία έκανε πάρα πολύ μεγάλο αγώνα , την έλεγαν Αθηνά , δημιούργησε νέο καταστατικό , με πρόεδρο – γιατί τότε ήταν ένας διοικητής στη Ραφήνας που δεν επέτρεπε τίποτα – μόνο τον Κακαβούλα και βέβαια η ομάδα ξαναδημιουργήθηκε και άρχισε σιγά – σιγά να κάνει νέα βήματα. Τότε δεν υπήρχε τίποτα παρά μόνο ένα γήπεδο. Αυτό το σημερινό και είχε καταργηθεί το παλιό το γήπεδο που ήταν μπροστά από το εντυεκτήριο , παράλληλα στη Μαραθώνος δεν υπήρχαν αποδυτήρια εκεί που είναι η αιθουσα πολλαπλών χησεων του 2^{ου} Δημοτικού σχολείου ήταν το πρώτα αποδυτήρια. Γύρω στο 1978 ξεκίνησαν οι εγκαταστάσεις του εντυεκτηρίου και στο 1985 κάποια αποδυτήρι κοντά στην είσοδο του γηπέδου όπως ερχόμαστε από Φλέμινγκ . Όλα αυτά έγιναν με προσωπική δουλειά και χχρήματα των ανθρωπων της Δισταύρωσης που ήταν κοντά στην ομάδα. Τότε ο κόσμος είχε μεράκι , είχε πάθος με την ομάδα και δραστηριοποιούταν και μετά το 2000 Γύρω στο 1985 τα κάτω αποδυτήρια το 2000 τα νέα αποδυτήρια ομάδα τότε μπήκε σε κατηγορία το δεν εμπαινες κατευθειαν δόκιμη κατηγορία το 1978-79 στη δοκιμη και μετα Γ' ΕΠΣΑ 79-80 έγινε στη Γ' Κατηγορία 80-81 μπαμ για την ομάδα τη πρώτη άνοδο από τη Γ στη Β.

Τα πιο πολλά ταξίδια στη Κύμη. Θυμάμαι στη Σπάρτη Δηρού εκδρομή παίξαμε μπάλα στη Στλίδα φάγαμε 6 γκόλ εκδρομή όχι ποδοσφαιρική αποστολή εκδρομή φάγαμε και μετά παίξαμε μπάλα μας ανεβοκατέβαζε στις προπονήσεις σαν ανεξάρτητοι 5-6 φορές Πρωτος προπονητής της ομάδας ήταν ο Φώτης ο Γιαννίτσας που πήραμε το 81 πήραμε την άνοδο παλιός παίκτης του Εθνικού από τους πλέον συγκροτημένους και αποτότε η ομάδα μας . Δεν πρόλαβα να δω παπαδόπουλο και Μυτιληναίο ,.Θυμάμαι τον Μητωση όταν είχε έρθει από την Προοδευτική Παναγιώτης Στέφος έπαιζε φιλόλιγνο παιδί έπαιζε χαφ τερματοφύλακας ο Θοδωρής ο Κισλιτζής δυνατό παιδί πίσω στην άμυνα ο Βαγγέλης ο Φαφούτης άτεχνος αλλά πολύ δυνατός τρεαχλητός αδύνατος ντελικάτος σαν κοψιά έπαιζε τελευταίος και του άρεσε να κουμαντάρει την άμυνα

Κώστας Καραμάνος πολύ καλό χάφ μια κοψιά όλοι οι παίκτες, αδύνατος .

Μπροστά αριστερά ο Μαγκαλάγκας εκπληκτικός αριστεροπόδαρος φανταζι παίκτης , απορώ πως δεν έπαιξε κάπου αλλού αυτό το παιδί .Ο Μητωσης πολύ καλός , Πρώτη εμφάνιση που θυμάμαι πράσινο και άσπρο γύρω στο 70 φορούσαν ότι έδινε ο χορηγος. Τα παπούτσια ήταν πολύ περίεργα εκείνης της εποχής αν σε πετύχαινα δυνατά η μπάλα πόναγε το πόδι σου . Όλο κορδόνια Πλύσιμο φανέλας Τσαγκαρης με Φλώρο το 70 οι μαμάδες της ομάδας με την ομάδα είχαν πάθος δεν θυμάμαι ποτέ αυτούς τους ανθρωπους ποτέ να είχαν πει κάποια βαριά κουβέντα ειδικά τον Φλώρο τον παναγιώτη καλοκάγαθος άνθρωπος που τον νίκησε η επάρατη νόσος. Μέχρι το τέλος της ζωής του ήταν πραγματικά παθιασμένος με την ομάδα. Ο Δημήτρης Παπαδόπουλος, ο τσαγκάρης μάζεψε στο τσαγκαράδικο τους τους πααίκτες της ομάδας γιατί μετά δεν το είχε το 1970 το είχε ένα μπαούλο είχε μπάλες παπούτσια και το πέρναμε αποτο τσαγκαράδικο και πηγαίναμε γήπεδο . εκεί διορθωνε τα παπούτσια το 1970 τα αγοράζαμε τα παπούτσια ενώ τα πρώτα χρόνια τα έφτιαχνε ο Δημήτρης ο Παπαδόπουλος. Τότε το αρνητικό ήταν για να την αναλάβει κάποιος την ομάδα υπήρχαν δύο

ψηφοδέλτια δύο διαφορετικές παρατάξεις και η εκλογική αναμέτρηση γινόταν στο καφενείο της Μαριγούλας και πραγματικά δεν το πιστεύα. Τότε αυτός που αναλαμβάνει την ομάδα έβγαινε στο κόσμο και ζήτηγε βοήθεια όλοι βοηθούσαν αλλά τα περισσότερα έξοδα τα κάλυπτε αυτός που είχε τα ηνία της ομάδας Αντωνής Μυτιληναίος, Νίκος Μπαλαμώτης, όλοι πονάγανε οι άνθρωποι και ο Καπασάς και ο Δρίβας ο Βαγγέλης Κακαβούλας Σπύρος Νίκος Μητωσης βαθύτερα το χέρι στη τσέπη 14:34

2013 Η Θύελλα στη Γ' Εθνική.

Μια δύσκολη πορεία που χάρισε τον τίτλο στη ομάδα , δύο (2) λεπτά πριν από τη λήξη του πρωταθλήματος.

1η Αγωνιστική

Α.Ε. Γέρακα - Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 0 - 2

Σκόρερ : Αλέξ. Χαρακτίδης (δύο γκολ)

2^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας - Α.Π.Ο. Νικηφόρος 1 - 0

Σκόρερ : Αλέξ. Χαρακτίδης

3^η Αγωνιστική

Α.Ε. Δόξα Κορωπίου - Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 1 - 0

4^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας - Α.Ο. Κορωπίου 2 - 0

Σκόρερς : Θεμ. Τασιόπουλος, Θεόδ. Σότα

5^η Αγωνιστική

Α.Ο. Γλυκών Νερών - Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 1 - 1

Σκόρερ : Ελευθ. Οικονόμου (χαμένο πέναλτι από Α. Χαρακτίδη στο 90')

6^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας - Α.Π.Σ. Κεραυνός Κερατέας 0 - 1

(Μοναδική εντός έδρας ήττα)

7^η Αγωνιστική

Γ.Σ. Άρης Βούλας - Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 0 - 2

Σκόρερς : Δημ. Λάμπρου, Γρηγ. Μουτζακάς

8^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας - Α.Ο. Παλληνιακός 2 - 1

Σκόρερς : Θεμ. Τασιόπουλος, Αλέξ. Χαρακτίδης

9^η Αγωνιστική

Α.Ο. Σταμάτας - Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 0 - 1

Σκόρερ : Αλέξ. Χαρακτίδης

10^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας - Α.Π.Ο Αήττητος Σπάτων 4 - 1

Σκόρερς : Αλέξ. Χαρακτίδης, Δημ. Λάμπρου, Γρηγ. Μουτζακάς, Θεμ.
Τασιόπουλος

11^η Αγωνιστική

Α.Π.Ε. Λαυρεωτική – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 0 - 3

Σκόρερς : Γρηγ. Μουτζακάς (δύο), Θεμ. Τασιόπουλος

12^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας - Π.Α.Σ. Ωρωπός 7 - 1

Σκόρερς : Αλέξ. Χαρακτίδης (δύο), Γρηγ. Μουτζακάς (πέντε)

13^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Μάχη Μαραθώνα – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 0 - 1

Σκόρερ : Θεμ. Τασιόπουλος

14^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας - Γ.Σ. Μαρκό 3 – 0

Σκόρερς : Αλέξ. Νικολέας, Θεμ. Τασιόπουλος, Γρηγ. Μουτζακάς

15^η Αγωνιστική

Ολυμπιακός Αγ. Στεφάνου – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 0 - 2

Σκόρερς : Θεμ. Τασιόπουλος, Αλεξ. Χαρακτίδης

16η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας - Α.Ε. Γέρακα 3 - 0

Σκόρερς : Γρ. Μουτζακάς, Αλέξ. Νικολέας, Θέμις Τασιόπουλος

17^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Νικηφόρος - Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 0 - 0

18^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας – Α.Ε. Δόξα Κορωπίου 1 – 0

Σκόρερ : Θεμ. Τασιόπουλος

19^η Αγωνιστική

Α.Ο. Κορωπίου – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 2 - 1

Σκόρερ : Αλεξ. Χαρακτίδης

20^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας – Α.Ο. Γλυκά Νερά 3 - 0

Σκόρερς : Αλ. Χαρακτίδης, Γρ. Μουτζακάς, Θεμ. Τασιόπουλος

21^η Αγωνιστική

Α.Π.Σ. Κεραυνός Κερατέας – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 2 - 0

22^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας – Γ.Σ. Άρης Βούλας 5 - 1

Σκόρερς : Αλ.. Χαρακτίδης (2), Γρ. Μουτζακάς, Μ. Θανόπουλος, Θ. Σότα

23^η Αγωνιστική

Α.Ο. Παλληνιακός – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 0 - 2

Σκόρερς : Ορ. Κατσούγκρης, Κ. Αποστολάτος

24^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας – Α.Ο. Σταμάτας 2 - 0

Σκόρερ : Γρ. Μουτζακάς (2)

25^η Αγωνιστική

Αήττητος Σπάτων – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 1 - 2

Σκόρερς : Παν. Γεραγωτέλης, Αλεξ. Νικολέας (87')

26^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας – Α.Π.Ε. Λαυρεωτική 3 - 0

Σκόρερς : Γρηγ. Μουτζακάς, Ορ. Κατσούγκρης, Κων. Αποστολάτος

27^η Αγωνιστική

Π.Α.Σ. Ωρωπός – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 0 - 2

Σκόρερ : Κων. Αποστολάτος (2)

28^η Αγωνιστική

Μάχη Μαραθώνα – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας – Μάχη Μαραθώνα 1 - 0

Σκόρερ : Αλ. Χαρακτίδης (85')

29^η Αγωνιστική

Γ.Σ. Μαρκό – Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας 1 – 0

30^η Αγωνιστική

Α.Π.Ο. Θύελλα Ραφήνας – Ολυμπιακός Αγ. Στεφάνου 1 - 0

Σκόρερ : Παν. Γεραγωτέλης (87')